

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **E. S.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 A 85/2018 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové, advokátce se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1 573 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení výroku II. v záhlaví označeného usnesení městského soudu, jímž byla odmítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované, spatřované v nevydání rozhodnutí o žádosti stěžovatele o starobní důchod. Tato žádost měla být Pražské správě sociálního zabezpečení doručena dne 12. 10. 1995.

[2] Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je opožděná. Žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je možné podat nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí mělo být vydáno podle právní úpravy účinné v rozhodné době nejpozději do 60 dnů od podání žádosti – od tehdy by tedy běžela jednorocní lhůta k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že soudní řád správní však vstoupil v účinnost dne 1. 1. 2003, je možné citované

ustanovení vykládat tak, že lhůta počala běžet právě až dne 1. 1. 2003 a skončila dne 31. 12. 2003. Stěžovatel však žalobu podal až dne 5. 6. 2017, tedy jednoznačně pozdě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Stěžovatel namítá, že se žalovanou vede dlouhodobě a opakovaně spor o počátek a výši starobního důchodu. Ve věci činil postupné kroky s odkazem na rozhodnutí a přípisy příslušných soudů a má proto za to, že jeho žaloba je včasná.

[4] Žalovaná souhlasí s odůvodněním městského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se při posouzení včasnosti stěžovatelovy žaloby ztotožnil se závěrem městského soudu.

[8] Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *[ž]alobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*

[9] Pro vydání rozhodnutí o stěžovatelově žádosti o starobní důchod byla v rozhodné době stanovena lhůta 30, respektive maximálně 60 dnů od zahájení řízení, jak vyplývá z § 49 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, aplikovaného na základě § 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (městský soud v této souvislosti nesprávně odkázal na § 126 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, toto formální pochybení však nemohlo mít žádný vliv na zákonnost jeho rozsudku). K zahájení správního řízení došlo dnem podání žádosti o důchod (§ 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).

[10] Řízení o žádosti stěžovatele bylo zahájeno jejím podáním dne 12. 10. 1995. Není tedy pochyb, že lhůta pro vydání rozhodnutí o této žádosti uplynula před 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti soudní řád správní, nově umožňující podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

[11] Městský soud nicméně správně vycházel z toho, že pokud k tvrzené nečinnosti správního orgánu mělo dojít před účinností soudního řádu správního a tato nečinnost měla

pokračování

(dle žalobních tvrzení) trvat i po 31. 12. 2012, žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. je zásadně možná. Lhůta k podání žaloby nemohla začít běžet dříve, než bylo možné právo uplatnit poprvé, tj. dříve než 1. 1. 2003. Tato lhůta, pokud nečinnost (dle žalobních tvrzení) i nadále trvá, tedy běží do 31. 12. 2003 (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 – 107).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu dne 5. 6. 2017, na první pohled je jasné, že tato žaloba byla opožděná.

[13] S ohledem na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dodává, že na závěr o opožděnosti žaloby nemohou mít vliv případné další kroky, které stěžovatel v mezidobí (dlouhém více než 20 let) učinil.

[14] Pokud stěžovatel poukazuje na to, že se při svém postupu řídil rozhodnutími soudů ve věci svého starobního důchodu, pak Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaká rozhodnutí má na mysli. Stěžovatel je nijak konkrétně nespecifikuje a soudu je z úřední činnosti známo pouze to, že správní soudy se věnovaly otázkám souvisejícím s přezkumem rozhodnutí o stěžovatelově žádosti o úpravě starobního důchodu, v nichž však postup stěžovatele ve věci tvrzené nečinnosti s vydáním rozhodnutí o žádosti z roku 1995 neřešily (odkázat lze zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 6 Ads 105/2011 - 246).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná právo na náhradu nákladů řízení nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[17] Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 2 Ad 22/2017 - 24 (věc byla původně zapsána pod jinou spisovou značkou), ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová, advokátka se sídlem Muchova 223/9, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[18] Ustanovená zástupkyně ve věci učinila jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náleží jí proto odměna za jeden úkon právní služby ve výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o

273 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně tak činí 1 573 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu